

Wõta ja loe!

№ 3.

Üks pidumatk.*)

L. Suuhthanen.

„Kuule ema! Uapo tuleb juba koju pidult! Waata, sealst aia takka paistabki ta kübar. Äsja nägin teda selgelt, kui ta alla astus sealst nõlmakult.“ Nii rääkis waimus-
tatult Pekka, talu noorim laps, nähes wanemat wenda tagasi tule-
wat konwerentsilt. Natuke hil-
jem astuski Uapo fisse, terwitades
maikselts kodurahmasti.

„No, kuidas läks pidu?“ küsis ema, heites uuriwa pilgu pojale.

„Wäga hästi,“ wastas poeg aeglaselt.

„Kas oled väga wäsinud, wõi haige, et oled nii imeliku wälja-
nagemisega? Tule sita, siis saad
tats teed — see on veel soe. Jõime
Pekkaga seda äsja. Mis sinuga
on, ei ja enne nii waike olnud?“

Nii kõneles ja küsis ema, imesta-
Polnud Uapo kunagi pidult tulles

des poja kummalist waikest.
Jarnane.

„Et ole haige ega wäsinud,“ ütles poeg astudes laua ääre, „minule mõjus waid pörutawalt ilhe wanamehe kõne. See mees pole läinud mu meelet kogu teekonnal. Nagu näeks teda weelgi. Ta pää tudifes wanadusest, juuksed ja habe olid hallid ja näos pee-
geldus tusk ning walu. Kohe jutluse lõpul tõusis see wanake illes ja ütles wabifewal häälte:

„Mina hotatan teid kuuljad, et te ei teeks täna nii, kuidas
mina tegin enne. Oles noor, päris lapse eas, kutsus Jumal mind
ilhe jarnase waldama jutluse kaudu. Püha Waim palus minu noort

*) Soomeä kutsutatse ta waimulikke konwerentse pidubetsä.

südan: omale eluasemeks. Olin peaaegu valmis üttelema, et tahan pöörda, kuid siis tuli mõte: olen veel laps. Ei mõista nii sügavaid asju. Pealegi ei ole saanud siamaale kordagi osa võtta noorte rõõmudest ja lõbudest. Nii otsustasin jätta pöörmise seekord. Teine kord, kui olen juba suuremaks sirgunud, siis ehk teen.

Üles 18 aastane sain eriliselt äratatud ühe oma tuttava äki-lise surma läbi. Minu südametunnistus süüdistas mind kergemeelse elu pärast. Teadsin, et käin hukatusteed. Meeleparandamine oleks olnud tarvilik, kuid noorte seltskond oli joowastanud mind. Ei raatsinud seda kõik jätta. Unustades kõik kurbused ja hinge igatfusjed, püüdsin oma südan rahustada. Lubasin edaspidi, kui saan oma kodu, seal oma abikaasaga teenida Issandat. Nüüd tahan nautida noorusest. Nii jätkasin oma endist elu.

Uastad weeresid. Olin saanud õnneliku kodu ja hea arikaasa. Olin kõigeparemas meheas. Kõik oli hästi. Siis lugedes mingit waimulikku lehte tulid meele noorespõlwes tehtud lubadused. See riisus rahu hingest. Walmasin kogu järgnema õõ ja käisin ringi rahutult päewal. Issand kutsus mind weel, paludes anduda talle. Olin siis paljude äriasjade kimbus. Mulle näis, nagu läheksid need siis kõik päris segamini, kui hakkaksin uurima waimulikke asju. Seepärast otsustasin weelgi neid edasi lükata oma meeles. Wanaduses, kui mu pojad hakkawad ise pidama neid maifeid asju, wõin mina rahu teenida Jumalat. Nüüd pean hoolitsema oma perekonna ja äri eest. Ütleb ju piibelgt: „Kui keegi oma omaksete — — eest hoolt ei kann, see on usu ära salanud ja on kurjem kui uskmata inimene.“ Otsisin seda üles 1. Tim. 5 : 8 salmist ja rahustasin sellega oma südan. Mõtlesin: wanalt on parem tulla usule.

Nüüd olen, kuidas näete, wana. Mu pojad hoolitsemad ainelistest tarwetest, kuid nüüd Issanda Waim ei ole enam kordagi kutsund mind. Ei saa enam pöörata.“ Seal murdus wanakehe hääl, pisarad weeresid põskedele ja ta istus. See jutustus pööratas kõiki kuulajaid. Mitmed puhkesid nutma ja palusid eestpalweid. Kuid mina pole saanud ärapeletada selle wanakehe meele-äraheitlikku pilku oma waimufilmade eest. Ta jaatus kohutab mind.“

Nii jutustas Apolo ja wakis.

Walitses wakis, mida ema wiimaks katkestas õeldes: „Mu armjad lapsjed. See on selge, hotatam eeskujul meile. Urgem tehkem selle mehe kombel, waid tuletame meele targa Salomoni sõnu: „Mõttele oma looja peale omas nooruses,“ paneme tähele Issanda kutset, siis, kui seda kuuleme. Kas ka teiegi ei tahaks end noorelt anda Issandale?“ „Jah,“ ütles Apolo, „olin juba otsustanud seda.“ „Minagi tahaksin,“ sõstas Pekka. Ja kõik wabusid palwes Issanda ette, et see neid wastu wõtaks oma armu sülle.

Täna, kui sa tema häält kuuled, ära tee oma südan kõwaks! Heebr. 3 : 15. Mis täna nii lihtne näib, wõib olla kord wõimatu.

Karda ennast.

Keegi mees, kes asus ligidal jõele, oli tihti jalutanud selle kaldal ja waadelnud wett, mis woolas mööda nii waikfelt ja rahulikult. Ühel päewal tuli ta liig ligidale, libises ja kukkus jõkke. Silmapilk wiis teda wool kaugele rannast. Puud ja majad lendasid taft mööda — nii näis talle. Runagi polnud ta arwanudki, et jõe wool on nii wägew! Ta pingutas üle jõulifelt, et pääseda tagasi randa, kuid kõik ta püüded olid null looduse jõudude ees. Ta pidi kaasa minema ja oleks hukkunud, kui mitte keegi poleks appi jõudnud.

Nii lähewad inimesed oma südame wooluga, mõistmata kuidas wägew wool wiib neid kurjusesse. Enne kui Taawet laskis ära tappa Uusia, ei olnud ta aimanudki, mis ta süda wõib korda saata. Kuid ta langes, ja kui himude jõgi hakkas teda wiima ikka kaugeemale, hakkas ta kästama olukorra tõsidust ja oma armetust.

Minuke abi selles seisukorras on Issandat appi kutsuda ja lasta end temast päästa kõigest, mis meie hinge kaasa kisub kuristiku poole.

Piibli armustuse põhjus.

Rongil Soomes istus teiste reisijate hulgas ka keegi päästearmeelane. Et aega paremini kasutada, wõttis ta marsti oma piibli ja hakkas seda lugema. Kohe märkas ta kaasreisijate pilku endale sihitud. Peaaegu wastas istus keegi noormees, kes mõne silmapilgu pärast lausus oma kõrwalistujale:

„Nätkse mõningaid weel lugewat muinasjutu-raamatut.“

Teadagi, oli see sihitud piibli pihta, kuid usklik ei wastanud midagi. Ka teised ei jatkanud kõnelust.

Kui oldi juba mitmest jaamast mööda sõidetud, ütles üks naine:

„Kui rohkem saaks loetud piibelt ja elatud selle järel, wähem sünniks siis maailmas ilgeid tegusid.“

„Wististi on ikka suurepäraline olla usklik“, lausus see hiljutine piibliarmustaja naise ütelse peale.

„Kuidas nii arwate? küsis nüüd päästearmeelane. „Natuke see aja eest näisite pidawat minusarnaseid wäga kergekaalulisteks ja wiletseiks.“

„Sai waid niisamuti öeldud. Wist oleks see hea kellele tahes, kui elaks nii, kuidas piiblis on kirjutatud.“

„Miks te ei püüa siis elada sel wiisil?“

„Noh, olen jõudnud juba harjuda teiste wiisidega.“

Ja, patuga on ikka kerge ära harjuda. Kuid enda kaitsmaks püüab sarnane inimene siis piibelt tühjaks teha — tembeldada muinasjuttude raamatuks. Sälgawam põhjus aga südames peitumas patus.

Lõde see ongi.

Inglismaal reisis teegi wabamõtteleja, kes igal pool pidas jumalalalgamiskõnesid. Kui talt kord küsiti, miks ta ei lase piibelt olla rahus, kuna ta ise ei usu sellesse, wastas ta õiglaselt:

„Seepärast, et ka piibel ei anna mulle rahu.“

Jumala riit — parim ilmas.

Murgdalis — Badenis — nõnda teadustab üks sõber — elas mõne aasta eest 90-ne aastane rauk. Juus oli tal lumiwalge, keha kofkuwajunud. Ma küsisin ta laste järgi; pead raputades ütles ta: „Ma olen kõik unustanud, oma lapsed, äri, kõik mis enne oli, ei suuda neist midagi meeles pidada. Tema abitu kogu, wärisewad käed ja otswipik filmades sünnitasid halastuse tunnet ta wastu. Seal tuli wanem tütar, kes oli temale olnud ustaw rawitseja ja tõi suure selge kirjaga piibli tugitooli ette lauale. Kõhe firutasid käed lahtilöödud raamatu järele. Paistis, nagu oleks korraga nooruse tuli ta südames süttinud, nõnda elamaks lõi ta film, nõnda rõõmsaks sai näoilme. Pannes oma parema käe piiblile, ütles ta kindla, selge häälega. „Sellest mõite minuga rääkida, Jumala kallist sõna ei ole ma mitte unustanud.“ Tõepoolest, kalli usufõnade täius woolas tema suust, kui mulle Jumala armastust ta sõnas kiitis. Seal ei olnud ühtki auku, ühegi puudust meelepidamises, aga jõudu ja elu igas sõnas selles õnnistatud kooswiibimises. Kuid peagi, kui meie jälle maiste asjade juure tulime, wajus ta kofku ja mälestus nagu haihtus. Wana reisiija on ammu rahuriiki jõudnud, aga tema mälestus jäi õnnistuseks lastele ja lastelastele. See unustamata wõõrustäik oli mulle ühe sõna meeletuletus. „Kõhi on ära kuiwanud ja tema lillekene on maha langenud, aga Issanda sõna jääb igawesti.“ (1. Petr. 1. 23. 24.) — Mis tegi selle mehe õnnelikuks? Tal oli osadus Jumalaga! Jeesus oli tema sõber, ta jäi igawesest eluallikast. Kas ja tead sellest midagi? Kindral Wiebachn.

3ga samm usus on otsetui samm tühjusse. Kui mitte Jumal põhja ei loots, siis wajuks inimene pettumuse ja meeleärarheitmise wäljapääsmatusse kuristikku. Wiis minutit usus elatud selgitawad ja walgustawad meile enam jumalikke saladusi, kui kümme aastat ebajusus. Alkseli Stutnabab.

Tellige lewitamiseks traktat lehte. Mõelge oma sõpradele ja naabritele!

Toimetaja **Peeter Sint**. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 x kuus. Makstab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige ja lewitage! Toetusi traktatimisjoni heaks, tellimisi ja faastõid saata toimetaja aadressil — Koidu 68.b-6, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wälism. Piibliseltsist, Rataskaewu 4 Tallinn; seelamas saada ka igaluguseid piibleid ja piiblioti.

E.-Ü. „Püüraja“ trükk, Keilas 1932.